

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

גליון פרשת וישלח

שמא יגרום החטא

בין מידת הדין למידת הרחמים

"וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום" (בראשית לב, ד).

כשיעקב שומע שעשו מתקרב אליו, התורה מספרת: "ויירא יעקב מאד ויצר לו" (שם, ח). יעקב אבינו פחד.

השאלה נשאלת מאליה: איך יכול להיות שיעקב פוחד? הרי הקדוש ברוך הוא הבטיח לו בחלום: "והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך" (בראשית כח, טו). איפה הביטחון בה? דוד המלך אומר: "באלהים בטחתי לא אירא מה יעשה אדם לי" (תהלים נב, יב). אז איך יעקב פחד?

התשובה נעוצה בהבנה עמוקה של דרכי ההנהגה האלוהית. יש שני סוגי הנהגות בעולם: מידת הדין ומידת הרחמים. כשאנחנו באים לקדוש ברוך הוא ואומרים: "ואני בחסדך בטחתי, יגל לבי בישועתך" (תהלים יג, ו) - אנחנו בוטחים על החסדים, לא על המעשים שלנו.

אף אחד מאיתנו לא יכול לבוא לקדוש ברוך הוא ולהגיד: "רבונו של עולם, אני צדיק, אף אחד לא יפגע בי". מי שיגיד כזה דבר הוא מסכן, כי הקדוש ברוך הוא יתפוס אותו בנפילה אחת ויגיד לו: "אתה צדיק אתה?" חס ושלום.

אבל יעקב אבינו היה מושלם, עד כדי כך שהוא ביקש מהקדוש ברוך הוא: "אני רוצה מידת הדין, אני לא רוצה

רחמים". כמו חייל שנמצא בקרב ומקבל תוספת סיכון - המשכורת שלו יותר גבוהה מחייל שיושב בקריה. לא יתכן שחייל שכדורים שורקים לו מעל הראש יקבל שכר כמו מי שיושב במשרד ומקליד על המחשב.

עבודת ה' זה אותו דבר. יעקב ביקש לעבוד במידת הדין - אל תתן לי שום דבר בעולם הזה במידת הרחמים, וממילא השכר שלו בעולם הבא יהיה הרבה יותר גבוה. "ויירא יעקב מאד" - הוא אמר: "שמא יגרום החטא" (ברכות ד, א). הייתי עם לבן שנים רבות, ויכול להיות שנפילתי בעניין כלשהו, ואולי בזכות הנפילה הקטנה הזו יהיה כח לעשו לנצח אותי.

הפחד של יעקב לא היה בגלל שהוא לא בטח בה' חס ושלום. אלא מכיוון שדרכו הייתה ללכת במידת הדין, לכן הוא פחד.

אבל אנחנו, שאנחנו עובדים את הקדוש ברוך הוא ברמה נמוכה יותר, אנחנו לא יכולים לעמוד במידת הדין. אוי ואבוי לבן אדם שיבקש מהקדוש ברוך הוא את מידת הדין!

ראיתי אנשים כאלה. היה את הרב גריינמן עליו השלום - בריא, גיבור חזק, תלמיד חכם גדול. יום אחד בא אליו אחד הרבנים ואמר: "כמה יסורים זה דבר גדול!" אמר: "יסורים, מידת הדין, בואו עלי". הוא רצה שכר במידת הדין. הוא נפל, שבר את הגב, ועד יומו האחרון היה על כיסא גלגלים. הוא לא בכה מזה. הוא רצה את זה. הוא היה גיבור שיכול לעמוד מול בורא עולם ולהגיד: "אני רוצה מידת הדין".

אבל אנחנו - רק רחמים ולפנים משורת הדין וחסד, ובכלל לא רוצים דין.

הזוהר הקדוש אומר שאם משה רבנו היה חי בדור המבול - לא היה מבול. אם היה חי בדור של סדום - לא הייתה נחרבת סדום. שני המנהיגים - נח ואברהם - מילה אחת הייתה חסרה להם. הקדוש ברוך הוא אמר למשה: "הרף ממני ואשמדים" (דברים ט, יד). מה אמר לו משה? "אני לא מבקש בגלל המעשים, אני מבקש רחמים". ואכן הצליח להציל את עם ישראל.

וזה מה שאנחנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא - אנחנו לא בוטחים במעשים שלנו, אנחנו בוטחים בחסדי ה' יתברך. וחסדים הם תמיד המנצחים.

שבת שלום ומבורך!

05 הרב יצחק פנוג
לא משאירים לבד

04 הרב אהוד מולאי
לא תילקום...

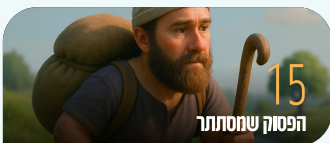
15 סיפורי צדיקים
מוות וחיים ביד הלשון

09 תאיר גולן
ויאבק איש עימו

11 קרב רחוק
פצחון מחולט או הפסד

15 הפסוק שמסתתר

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש
כנסת*	16:17	16:17	16:19
ציאה	17:10	17:08	17:10
ר"ת	17:44	17:39	17:43

בירושלים: לנהגים 40 דק' 15:59

מהרו להרשם >>>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש מפואר
מפנקות ארוחות ואוהב צוות חם

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

ההרשמה
בעיצומה!

פינת ההשראה מהרב

הדרך היחידה לקבל
כבוד אמיתי הראוי
לך זה דרך המידות
הטובות שלך!

משלחן רבנו

לכבוד גדול מזכה הרבים בדורנו
הגאון המופרסם ר' יגאל כהן
שליט"א.

כבר תקופה של כמה שנים

שאנחנו נוסעים בקיץ עם המשפחה לנופש בחו"ל, והשנה התעוררתי לכך

שיש בזה בעיה הלכתית לצאת מארץ ישראל לצורך טיול בלבד, ורציתי
לשאול לדעתו הרמה של מו"ר שליט"א.

לכבוד ידיד ורעי הר"ר אברהם לוי הי"ו. פתח תקוה.

מה ששאלת אודות יציאה לחו"ל לצורך טיול. הנה חכמינו בגמ' (ע"ז יג ע"א
ומקורו בתוספתא שם פ"ה) אמרו: אין יוצאין מאר"י לחו"ל, אלא ללמוד תורה
ולשאת אשה. וכן פסק הרמב"ם (פ"ה מהלכות מלכים ה"ט) והוסף שגם לסחורה
דהיינו לצורך פרנסה מותר, (ומקורו בירושלמי סנהדרין סוף פ"י). אולם לצורך טיול
בעלמא לא התירו, וכן מוכח בש"ע (או"ח סי' תקלא סעיף ד) דלטיול בעלמא אסור.
וכן פסק מרן זצ"ל בשו"ת יחווה דעת (ח"ה סי' נז). אלא שבשו"ת שבט הלוי (ח"ה
סי' קכ"ג) כתב להקל שיוצא לראות פלאי הטבע ולא סתם לצורך טיול, ובספר
מנחת אשר וויס (במדבר עמ' תע"א) הביא דבריו, וכתב שקשה לסמוך על כך.
אלא שהוסיף שם שנראה להקל מתי שאת תועלת המנוחה יוכל לקבל דוקא
בחו"ל, כגון בהרי האלפים וכדו', ע"ש בדבריו. ואפשר דבכה"ג אף לדעת מרן
זצ"ל שסתם לאסור בטיול, אפשר להקל, מאחר ויש צורך בחו"ל דוקא, ולא
יכול לעשות כן בארץ הקודש. ושוב שמעתי ממגיד אמת משמיה דבנו מרן
הראש"ל שליט"א שבאופן שמרגיש שצריך הטיול דוקא בחו"ל, ונצרך לו הדבר
לעבודת ה', אפשר להקל והוא כדברינו.

ויש לציין שפעמים יוצאים אף לקברים צדיקים, כמו שמצוי באירופה, ובכה"ג
דעת מרן זצ"ל ביחווה דעת שם, שמותר לצאת מהאר"י לצורך כך, דחשיב
כצורך מצוה. ולכן במקומות כאלו אפשר יותר להקל.

אך מאחר ובענין זה כל מקרה לגופו, לכן אינני רוצה להכריע בלי להכיר את
כל הפרטים, והעיקר שיכוון לבו לאבינו שבשמים.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

ליאור נענחה

עשרת הדברות

הרב יגאל: הייתי פעם באיזושהי עיר בארץ,
ודיברתי עם ראש העיר שם, ואמרתי לו: "תשמע,
מתוק שלי, תחסוך לך ולמשטרה וכן לבתי סוהר
- ותכניס את עשרת הדברות לבתי הספר."

מושיקו שטרן: כן, נשמע מעניין.

"לא תגנוב." כשאתה בא לילד מכיתה א' ועד כיתה
י"ב, ומטפס לו פעם או פעמיים בשבוע: "בני, לא
תגנוב. כי אם תגנוב - אלוקים יקח ממך. אלוקים
רואה מה שאתה עושה. אם לקחת שקל לא שלך -
אלוקים יקח ממך את השקל הזה."

מושיקו שטרן: אתה בעצם אומר, רבנו, שזה
מתחיל ונגמר בחינוך שלנו מינקות, במוסר
האלוקי שצריך להכניס למערכת החינוך.

הרב יגאל

יפה מאוד, כל הכבוד. זו ההגדרה - 'מוסר אלוקי'.

מושיקו שטרן:

מוסר אלוקי, ולא מוסר של השוטר שמחכה בחוץ.

הרב יגאל: בדיוק. שוטר יכול לתפוס אותי -
ויכול גם לא לתפוס. אבל תראה, הרחוב מלא
בילדים שמשותקים להיות עבריינים. ה' ירחם.

מושיקו שטרן: נכון, לצערנו הרב.

הרב יגאל:

אחד אומר: "אני גנגסטר", והשני עוד
מתגאה בזה שהוא יושב בבית הסוהר.

מושיקו שטרן: נכון, כמה שזה קשה.

הרב יגאל:

המוסר של בני אדם פשוט רגל. תראו את אמריקה -
מדינה נאורה - כמה רוצחים, כמה שודדים.

מושיקו שטרן: ממש ככה.

הרב יגאל:

'המוסר האלוקי' - אמרת נכון - הוא המוסר האמיתי
והטהור ביותר לחנך בו את עם ישראל.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

ארץ ישראל לעם ישראל

בפרשה שלנו לומדים מיעקב אבינו איך להסתדר עם אומות העולם, שמה שמגיע לך תקבל מהשמים. לדוגמא מדינת ישראל, ב"ז בכסלו שנת תש"ח - 29 לנובמבר 1947, אמרו באו"ם שמגיע לעם היהודי מדינה משלהם. זה לא בגלל שבן גוריון אמר, או שהרצל פעל, לא! אלא בגלל שהקדוש ברוך הוא קבע שמגיע לעם ישראל לחזור לבית שלו. ואחד מהמנהיגים שהצביע בעד שיהיה ליהודים מדינה היה נשיא אמריקה - טרומן, והיה שם עתונאי אחד בזמנו שאמר: אומרים שטרומן חכם אבל באמת הוא הפוך, למה הוא נותן תמיכה ליהודים שהם בקושי חצי מליון - שש מאות אלף איש, לעומת הערבים שהם כמה וכמה מליונים?

למה הוא מסתכסך אתם?!

אחרי שנים טרומן הסביר למה הוא עשה כך, שאל אותו על זה הרב שלמה לורנץ. הוא אמר לו שיש לו שתי סיבות לדבר: האחת, שבילדותו כל שבוע אביו היה לומד אתו את ספר התנ"ך, ושם כשהם הגיעו לענין של כורש שאמר שמגיע ליהודים לעלות לארץ

שלחם וכו', הוא אמר לעצמו: "הלואי ויגיע זמן שגם אני אוכל לעשות כך". ולכן כשהיתה הצבעה באו"ם הצבעתי בעד ישראל, כמו כורש שעשה טוב ליהודים. וסיבה שניה, שפעם הוא היה גוי של שבת אצל יהודים, לפעמים קורה ששכחו לחבר את הפלאטה וכדומה, היו קוראים לו והוא היה עושה זאת. וכשבא לבית של היהודים, היו נותנים לו מהמאכלים שלהם, כמו "טשולנט" או "קוגל", מכבדים אותו. אז משם הוא הכיר שהעם היהודי עם טוב ורצה להכיר להם טובה על זה, וכשהגיעה לידו האפשרות להחזיר להם טובה, הצביע בעדם.

מספרים שבאותו לילה שהצביעו האו"ם לתת ליהודים מדינה, רבי מאיר ועקנין חלם שהוא נמצא בשמים ודנים על זה, ואמרו לו: רבי מאיר! תגיד משהו בענין. אמר: שמי מאיר מתחיל באות מ"ם - "מלכות ישראל תיכון". ומיד כשהתעורר דפקו לו על הדלת ובישרו לו שעכשיו החליטו לתת לנו מדינה. ויש פסוק בתהלים על זה "ועדת לאומים תסובבך", לא עדה של לאומים, אלא ועידה של לאומים סביבו, והקדוש ברוך הוא במרכז, ואומר להם תצביעו בעד בני, שיהיה להם בית בארץ ישראל.

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

ניתן להשגה

ישנם שני סוגים של בעיות, אלה שאתה יודע שאפשר לפתור, ואלה שאתה לא בטוח לגביהן. אין ספק, שהרבה יותר קל לטפל בסוג הראשון, אם אתה יודע שניתן לעשות משהו, יש לך נכונות גבוהה יותר להילחם בקשיים. אז תדע, שתמיד אפשר לעשות ולהתקדם.

תנסה תמיד להעביר את הבעיות שלך, לקטגוריות הניתנים להשגה שלך, כשרכבת לראשונה על אופניים, סביר להניח שחששת שתיפול ותשבור את הראש! אבל הסתכלת סביבך, וראית ילדים אחרים שמצליחים לשמור על שיווי המשקל. ההצלחה של האחרים העניקה לך את הביטחון, שהדבר בר ביצוע, שווה לנסות, חייב לגרש את התפיסה של "זה בלתי אפשרי"! זוהי גישה תבוסתנית, המשמשת כתירוץ על מנת שלא להתחיל ולנסות.

בפעם הבאה שתתקע, התבונן סביבך על כל אלה שכבר הצליחו. ותאמר לעצמך: אם הם עשו את זה, גם אתה יכול.

האמונה שתוכל להגיע למטרה, היא חצי מהניצחון!

נתון אפשרי

בפרשת כי תצא (כ"א, י') לומדים אנו יסוד גדול ביותר, והוא, שה' יתברך ברוב רחמיו וחסדיו לא נותן לאדם נסיון שאי אפשר לעמוד בו, שהרי התורה (שם) התירה נשיאתה של אשת יפת תואר, כאשר נמצא הלוחם במלחמה, ואין הוא יכול לעמוד בנסיון, כמבואר בגמרא (קידושין כ"א ע"ב), "יפת תואר", לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע. כלומר, שידעה התורה שלא יוכלו חלוצי הצבא להתגבר על יצרם ולעמוד בפני יופיה. כמו שאמר רבי יחזקאל אברמסקי זיע"א, אפשר ללמוד מכאן שעל כל יתר המצוות והאיסורים, שהטילה התורה על כל איש ישראל, לא יוכל לבוא ולהצטדק שלא היה בכחו לעשותן, שהרי אם זה נכון שאין באפשרותו של האדם לעשות זאת, היה הקב"ה מתיר את הדבר, כמו ביפת תואר. הובא בטובך יביעו ח"ב (עמוד של"ג). וכבר כתב רבינו יונה זיע"א בספרו שערי העבודה (סימן מג'): "ה' יתברך אינו מבקש מבני אדם כי אם לפי כחם..." וכן הוא באור החיים הקדוש (ויקרא יח', ב'): "הנה ידוע הוא כי כל מצות אשר ציוה ה' לעם קודשו הם מצוות שיכול האדם לעמוד בהם, ויטה עצמו אל הרצון לעשותם..." ונענין זה אמרו בגמרא (ע"ז לו ע"א), אין גוזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רוב הצבור יכולין לעמוד בה.

ארץ ארתק אצלכם בבית!

הזמינו רב לערב של חיזוק, השראה וזיכוי הרבים
ממש אצלכם בבית ובכל נושא שתמצאו
חינוך ילדים • מוטיבציה אישית • אמונה • שלום בית וכד'

בכך שתפתחו את ביתכם לזיכוי הרבים
תכניסו אור חדש!

03-8000-770

התקשרו ונשמח לעזור >>>

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת
הלשון

"לא תקום... ואהבת לרעך"

(ויקרא י"ט, י"ח)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי נחמד, המשתדל לכבד כל אחד, שנקלע לאחרונה למצב לא נעים, ומה עליו לעשות הוא רוצה להפנים.

יום אחד בבית המדרש, היה יהודי מאוד נרגש, וכשהפלאפון שלי צלצל ורעש, הוא נהפך לאדם חדש, הוא צעק ודיבר מלים לא יפות, וממני לא רצה להרפות. כשהחשיתי ושתקתי הוא המשיך לרטון, ואף פגע בי קשות לעיני ההמון. וכאן כבר לא יכלתי להישאר בדעתי, והחזרתי באותו מטבע לעמיתי. האם עברתי על 'לא תקום ולא תטור', או שלסדר היום אני יכול לחזור.

ועניתי, שאומנם מהתורה אסור לנקום ולנטור, ואת מה שעשו לו צריך לא לזכור, אך עם כל זאת כותב 'החפץ חיים' בפתיחה לאוין (בבאר מים חיים ס"ק י"ט), שבשעת מעשה אי אפשר להיות כאבן שאין לה הופכין, ואת מה שהחזרת לו באותה מטבע אפשר להבין. אבל אחר כך שכבר שקטה המריבה, אם תחזור להקניטו תעבור עבירה, של איסור לא תקום ולא תטור, ותתפלל לבורא עולם שלך יעזור, לשכח את הדבר מהלב, וזה מה שה' מאוד אוהב.

ומכל מקום מצוה ומידה טובה להעביר על מידותיו, ולמחוק מן הלב כל מה שנאמר עליו, ולא להשיב למחרפיו דבר, וזה לפני ה' מאוד יקר, שכל המעביר על מידותיו, מעבירין לו על כל פשעיו (ראש השנה י"ז ע"א).

ונסיים בסיפור עם לקח מיוחד, שיכול לעזור לכל אחד ואחד:

למך הרב שטיינמן זצ"ל היה בישיבה בכפר סבא, תלמיד שלא היו לו אמא ואבא. והתלמיד שלא זכה לגדול עם הוריו, לא היתה לו בושת פנים מהרב, כיון שהיה לא עלינו יתום, לא למד להתנהג בדרך ארץ בשום מקום. ופעם פתח את פיו והוציא את לשונו כלפי הרב, אך הרב כלל וכלל לא נעלב, והפנה את מבטו לצד אחר, אבל הבחור לא חשב בשום פנים לוותר. הלך לאותו צד שפנה הרב אליו, ולמרות כן התעלם וכלל לא נעלב. כשהמשיך הלה להוציא את לשונו לכל עבר, קם הרב שטיינמן והלך ונכנס לחדר, והתעלם מהבחור כאילו לא עשה דבר, ומבחינתו כאן הסיפור נגמר. לימים השתפר הבחור ונהיה מגדולי ראשי הישיבות, וזאת בזכות הרב שהחליט למחול לו ולחשות. ואמר שלא נפגע מכבודו דבר, ומה שהיה כבר מזמן עבר.

לפעמים אדם צריך לדעת להתעלם, למה שזכה אותו בחור אף אחד לא היה חולם.

נחפש תמיד באחר רק דברים טובים, ואת כל אחד מעם ישראל נשתדל להרים.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר להכין ארטיק בשבת?

מותר. ובלבד שכוונתו לצורך השבת.

[ע"פ המבואר בשו"ת יחוה דעת (ח"א סי' ל).]

מהו מניין הכריכות הנכון בקשירת חוטי הציצית?

מנהגנו לכרוך בחוליה הראשונה שבע, ובשניה שמונה, ובשלישית אחת עשרה, וברביעית שלש עשרה. ויש נוהגים שבחוליה השניה כורכים תשע. ויש נוהגים לכרוך כמנין הוי"ה, דהיינו בחוליה הראשונה עשר, ובשניה חמש, וכן על זה הדרך. והמנהג הנכון הוא כמו שכתבנו בתחילה.

[ש"ע (סי' יא סעיף יד). ילקו"י הנד"מ (או"ח חלק א עמ' תכב), וכ"כ בספר הלכה ברורה (ח"א עמ' רעא)].

נרות שבת שכבו ונשאר בהם שמן האם מותר להשתמש בו לדברים אחרים?

מותר. אבל במהלך השבת אסור לגעת בנר או בשמן כיון שהם בגדר מוקצה, אלא שיש אפשרות להתיר לגעת בנר או בשמן בשבת, באופן שמערב שבת יאמר (או יחשוב בדעתו): "שלאחר שהנרות יכבו יהיה רשאי להשתמש בהם ובכך הוא מותר להשתמש בנר ובשמן".

[שלחן ערוך סי' רעט סעיף ד. תשב"ץ ח"א סי' קלז].

האם מותר להתפלל במקום שיש ריח של מי בואש?

אם הוא ריח רע שדרך בני אדם להצטער ממנו אסור להתפלל באותו המקום.

[משנ"ב (סי' עט ס"ק כג) ספר חוקי חיים (גליון 297) בשם הגאון ר' בן ציון קוק שליט"א, הגר"א בספר שנות אליהו (שבת ב ב).]

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר לא משאירים לבד

בבית האופרה בפריז, זמר מפורסם היה אמור לבצע קונצרט, וכרטיסים נמכרו מראש. ביום המופע כל הכרטיסים נמכרו, ולא היה מקום להכניס סיכה. באוויר הייתה הרגשת ציפייה והתרגשות. ואז עלה מנהל המקום על הבמה והודיע ברמקול: "רבותי וגבירותי, תודה רבה על כך שבאתם, הדבר מחמיא לנו מאד. אך לצערי, בעקבות תקלה לא צפויה, הזמר לא יוכל לשיר. ולכן עשינו את המיטב והמרב, וברגע האחרון הצלחנו להשיג בהתראה קצרה מישהו שאנו מאמינים שיסב להם הנאה לא מבוטלת כיאה לקהל שכמותכם.

הקהל הגיב בקולות של מרמור ואכזבה, ובקושי שמעו את השם של הזמר המחליף. האווירה התחלפה מהתרגשות לתסכול. הזמר המחליף נתן הופעה מושקעת, הוא השקיע את כל מה שהיה לו. כשהוא סיים - לא היו מחיאות כפיים, הייתה פשוט שתיקה רועמת. אף אחד לא הריע לו.

לפתע, מאחת המרפסות של האולם, ילד קטן נעמד וצעק: "אבא, היית מדהים"... ואז הקהל החל להריע ולמחוא כפיים.

כל אחד מאתנו צריך מישהו שיעמוד מדי פעם בעבורנו, ויגיד "אתה מדהים".

בפרשת וישלח, יעקב אבינו נשאר לבד, כמו שכתוב: "ויותר יעקב לבדו..." והחל המאבק המפורסם עם המלאך, שבסופו המלאך פוגע בירך יעקב - "ותקע ירך יעקב". מאז נצטוו עם ישראל שלא לאכול את גיד הנשה, כזכר לאירוע הנ"ל.

רבי חזקיה בן מנוח, המכונה ה"חזקוני", שחי לפני כ-700 שנה בצרפת, כותב בפירושו לתורה שמה שנצטוונו לזכור מהאירוע הזה הינו - שלא משאירים מישהו לבד! יעקב חזר בגלל פכים קטנים, אבל איפה היו הבנים שלו? למה הם לא באו איתו? למה נתנו לאבא

ללכת לבד? מכאן נלמד - לא משאירים מישהו לבד. וגם אם פיזית הוא אינו לבד, אולי רגשית הוא כן. תנו מילה טובה, עידוד. בינינו, אין אחד מאתנו שלא צריך את זה.

"לפעמים, כל מה שנדרש הוא קול אחד של עידוד כדי להדליק מדורה של השראה."

סיפורו של נתנאל "כמעט איבדתי את ההכי יקר לי"

אני איש פשוט. עובד, מתפרנס, לומד, ואבא לארבעה ילדים מתוקים. אבל במשך תקופה ארוכה הייתי חי כל היום עם הראש במסך. לא הייתי מכור לתכנים בעייתיים. לא לאתרי חדשות, ולא למשחקים. אבל הנייד היה תמיד איתי. בבית, בארוחות ערב, בהפסקות הלימוד, בדרך הביתה, ובעיקר בלילות. אשתי כל הזמן שתקה... לא גערה, לא צעקה רק התרחקה. בהתחלה לא שמתי לב, חשבתי שהיא עייפה. אחר כך כבר לא שאלתי. הרי לא היה לי זמן... הייתי עסוק ב-"משהו חשוב". הנפילה הגיעה במוצאי שבת... היא ישבה מולי ואמרה אתה בשקט: "נתי, אתה אולי נמצא פה - אבל לא איתנו..." אני לבד בבית הזה. אם לא תתעורר - משהו ישבר... היה שקט. אפילו הילדים הרגישו שמשהו קורה. באותו לילה לא עצמתי עין. ניסיתי להיזכר, מתי בפעם האחרונה ישבתי איתה סתם כך להיות ביחד? מתי הקשבתי לילדים שלי עד הסוף בלי להציץ פעם אחת בטלפון? באותו החלטתי להיאבק. בהתחלה שמתי את הטלפון בחדר אחר. אחר כך קניתי פלאפון כשר פשוט שיהיה לי רק בבית. והתחייבתי לעצמי: הזמן שלי עם המשפחה יהיה באמת איתם. זה לא היה קל, ממש כמו גמילה. היד רצתה לגעת המח חיפש גירוי. אבל אשתי חיכה שוב. והילדים חיבקו אותי כל הזמן חזרתי הביתה. הרגשתי פתאום נוכח. היום אני כבר שומר על הגבול. שיחות - בעבודה, בבית? אני איתם. לא חייכתי לקטסטרופה. התעוררתי כשהיה עוד מה להציל. וזה הלימוד שלי: לפעמים שינוי קטן, כמו הנחה של טלפון בצד, מחזיר לחיים אור גדול.

מיועד לגברים ולנערים
שמחפשים להכניס משמעות לערב
שלהם בדרך ייחודית ומרגשת.

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר <
055-8837733

חלמת על חברותא אישיית בקצב שלך?

פרויקט "ענפים" עם כל הפינוקים בשבילך!

פעילות לילדים
הילדים נהנים בחדר הסמוך
בזמן שאתה משקיע בלימוד

ארוחת ערב מפנקת
אחרי יום עבודה
מגיע לך להתפנק.

לימוד תורה
אחד על אחד
בקצב שלך ובאווירה מרוממת

חלום שמתגשם

כמות גופי התאורה שעיטרו את תקרת החנות הייתה אינסופית. ראשינו כאב מלהביט למעלה, עינינו צרבו מהאור החזק שנשפך מהמנורות התלויות מעלינו. מדי פעם עשינו הפסקה כדי שלא להסתנוור אבל הגענו נחושים למצוא את גוף התאורה היפה ביותר שיעטר את תקרת סלוננו החמים. הסתובבתי בחנות מאושרת. שנים שחלמתי על הרגע הזה. אולי לא ספציפית על הרגע בו אני ממצמצת בכאב ומנסה למצוא מנורה יפה, אבל באופן כללי על הרגע בו אתרוץ עם בעלי מחנות לחנות על מנת לרהט את הבית שלי. שלנו.

אני עדיין מתקשה להתרגל לדבר בלשון זוגית. זה כבר לא הבית שלי, זה כבר לא החיים שלי, אנחנו ביחד בזה, זה שלנו.

לרגע הרגשתי שטחית. שנים שחיכית לבנות בית ועכשיו מה? את מתלהבת מגוף תאורה כזה או אחר? את מתרוצצת בהתלהבות מחנות לחנות מחפשת את הנברשת היפה ביותר שבסך הכל תהיה תלויה על התקרה בביתך? אלו דברים חומריים, לא מתאים לך. גערתני בעצמי. תתעסקי בעיקר, תשקיעי ברוח, פחות בחומר, וגם אם צבעה של הספה לא יתאים באופן מושלם לצבע השטיח, זה לא סוף העולם, זה אולי הדבר הכי פחות חשוב בבית שאת בונה עכשיו.

חומות שבניות

שנים שהייתי בודדה. הבית שלי תמיד היה יפה, מרוהט בטוב טעם, טפטים קישטו את הקירות, ווילונות רכים נשפכו על זוגית החלונות, וכן, גם מנורות יפות היו תלויות על תקרות הבית. כסף לא היה חסר לי, ירשתי את הוריי היקרים והאהובים בגיל מאד צעיר, לדאבוני. והם היו עשירים בצורה שאפשרה לי להמשיך את חיי גם מבלי לעבוד ולו יום אחד. אבל דבר מזה לא עזר לי בשביל להגיע למנוחה ולנחלה. מאז שהוריי נהרגו בתאונת דרכים נוראית, חיפשתי את עצמי. חיפשתי את האושר, את הבטחון, את הכתף להניח עליה את הראש. סללתי את דרכי לבד. הייתי בחורה צעירה בת 22,

זה לא החומר, זו הרוח

הבדידות
שעטפה אותי כל
השנים, נמוגה
ברגע אחד
כשנברשת
יפהפייה שלחה
אליי קרן אור
מנחם

הרב משה פינטו

ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

לגדל בחוכמה

מאבק מול כח הזרוע

נאמר בפרשה ויזרע יעקב לבדו ויאבק איש עמו... עד עלות השחר: וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו... כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל:

והנה כאשר אנו רואים אנשים הנאבקים ורוצים לדעת מי ניצח בגדול גבורתו, אנו רואים מי הוא שיצא פצוע וחבול מהקרב והרי סימן הדבר שהוא הפסיד בקרב. וא"כ איך אומר המלאך ליעקב כי שרית עם אלוהים ועם אנשים ותוכל, לאמור שיעקב ניצח במאבק עם המלאך, והלא יעקב יצא חבול ומוכה ממאבקו עם המלאך כנאמר: "וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עימו" וכן נאמר "ויזרח לו השמש וכו' והוא צולע על ירכו" יעקב צולע על ירכו חבול ומוכה והמלאך אומר לו שהוא ניצח בקרב פלא הדבר? שמעתי ממורי ורבי ראש הישיבה הגאון רבי ברוך שמעון סלומון זצ"ל, לבאר זאת בשם סבו הגאון מחרקוב זצ"ל, שהנה ידוע בדברי חז"ל שהמלאך שנאבק ביעקב הינו שרו של עשיו ומהות המאבק היה על דמותו הרוחנית של יעקב אבינו, כי ברגע והרוחניות של יעקב תיפגע או אז יהיה כח בידי עשיו לשלוט ביעקב פיזית.

ואכן כל הלילה נאבקו יעקב ושרו של עשיו ולא הצליח השטן והסטרא אחרא לפגוע בשלמות הרוחנית של יעקב אבינו, וירא כי לא יכל לו מבחינה רוחנית או אז "ויגע בכף ירך יעקב", פגע פיזית ביעקב, וכאן ביאר הרב זצ"ל שכאשר ישנו ויכח אידיאולוגי בין שני אנשים וקם אחד וחובל בחברו הרי זו הוכחה ניצחת שזה שהיכה והרים יד הוא המפסיד, משום שאם מה שנותר לו זה להרים יד הרי זה סימן והוכחה שאין לו מה לענות ומה להשיב על דברי חברו.

וזה מה שראינו במרוצת הדורות איך ששונאי ישראל נלחמו בישראל בגזירות קשות באלימות בשריפת ספרי התורה והתלמוד וכו', וזה מפאת כישלונם הצורב במאבק האידיאולוגי ומה שנותר להם זה רק ליל הבדולח לשרוף את ספרי התלמוד ולהרוס את בתי הכנסת. ואכן זה לא ניצחון עבורם אלא כישלון צורב. כמו בעבר, כך גם היום, אנו עדים למאבק מתמשך. ישנם אלו היושבים בכסאות שלטון, שעינם צרה בהתפשטות והתחזקות עולם התורה. הם רואים את תלמודי התורה פורחים, את הישיבות שוקקות חיים, ואת החינוך היהודי הטהור מקרין אור גדול. ומכיוון שאין בידם לנצח את האור במאבק אידיאולוגי, הם פונים לאלימות פיזית, בבחינת "ויגע בכף ירכו".

בחסות החוק ורוממותו, הם חובלים ומכים במקורות הקיום של עולם התורה. אך אל לנו להתבלבל: אין זה ניצחונם. זהו כישלונם הגדול, שכן אלימות ושימוש בכח פיזי הם עדות לחולשה ולחוסר אונים מול עוצמת הרוח.

אחי ורעיי, ניצחון התורה הוא ניצחון נצחי.

בהתחלה שמרתי מרחק. שמתי חומות. בדקתי אותו, כל הזמן. חיפשתי סדקים. רציתי להאמין שהוא כמו כולם – כדי שלא אתאכזב. אבל לאט לאט, כמו טפטוף מים שקט, הוא חדר אליי.

– אלא ברוך, בהתמדה, בכבוד. החומות שהצבתי קרסו לאיטן, אחת אחרי השנייה.

והשאר, השאר היסטוריה. הוא באמת היה מה שחיפשתי כל השנים. ואני כבר דמיינתי את הבית שאני עומדת לבנות איתו, את הילדים הקטנים שיתרוצצו בו בעזרת ה'.

הנברשת הגדולה נבחרה בסופו של דבר, ואחרי שקבענו יום למשלוח ושלמנו, עזבנו את החנות בסיפוק.

החומר הוא רק משל

החנות הבאה הייתה חנות למערכות ישיבה. ספות יפהפיות, מעוצבות בטקסטורות שונות, בצבעים מרהיבים, ניבטו אלינו מכל פינה. כשהתארסנו, החלטנו שלא נמשיך לגור בבית הוריי, רציתי בית משלי, קטן יותר, חמים. וכעת, ארוסי זרם איתי בכל דבר שבחרתי, הוא הביט בי מאושרת, מדמיינת בעיני רוחי את הבית רוקם עור וגידים. וכשראיתי את האור קורן מעיניו, ואת שפתיו מתעקלות בחיוך רחב והוא אפילו צוחק צחוק שובב למראה התלהבותי כילדה קטנה בחנות ממתקים, פתאום הבנתי. אני לא שטחית, זה הרבה מעבר לכך. כל גוף תאורה שיהיה בבית שלי ישפוך אור על רגעים של ביחד. כל ספה מפנקת שנבחר תהיה מפלט בסוף יום עבודה מעייף לרגעים של שיתוף, של הקשבה. שנים שחיכיתי לזה, שנים שחזרתי לספה קרה ובודדת. וכשזה סוף סוף קורה אני מרשה לעצמי להתלהב גם מהחומר. וזה בסדר. ואולי זה כל מה שרציתי באמת.

לא את האור שיבקע מהתקרה –

אלא את האור שיאירו לי החיים, אחרי שב"ה זכיתי בדבר שכל כך חיכיתי לו.

שכל עתידה המבטיח נגדע ברגע אחד עצוב ובלתי נשכח. בעקבות כך סירבתי לסמוך על מישו, לבטוח בסביבה. הרגשתי שכל מי שאני נקשרת אליו יכול להילקח ממני ברגע אחד, להשאיר בי חור ענק ואינסופי שאני עלולה להיאבד בתוכו.

במשך השנים טיפלתי בעצמי, פסיכולוגים, סדנאות, והחלטתי שלא משנה כמה כסף ירשתי אני לא יכולה להישאר ימים שלמים בבית הענק הזה ומוטב שאצא לעבוד. עבדתי, התחברתי לאנשים סביבי, חייתי חיים נורמליים, ועדיין חיפשתי את האדם המתאים ביותר עבורי.

אור בקצה המנהרה

ואז הוא הגיע. דודה שלי, שליוותה אותי כל החיים וניסתה לעזור לי בכל מה שרק יכלה, הבריקה עם הרעיון. בחברה בה עבדה, התחיל לעבוד בחור עדין, ירא שמיים, איכותי ובוגר. הוא היה נדיב לכולם, האיר פנים, וכשכולם יצאו לשנות קפה ולעשן, הוא פתח גמרא קטנה ולמד. היא קישרה בינינו.

הגעתי לפגישה סקפטית למדי. חששתי שזו תהיה סתם עוד פגישה עיוורת שתגרוור אנחה כבדה של "טוב, זה לא זה". אבל הוא לא דיבר כמו כולם. הוא לא ניסה להרשים. הוא הקשיב. באמת הקשיב. וכשהוא שאל שאלה, זה היה כי עניין אותו לדעת, לא כי זה היה התור שלו לדבר.

בהתחלה שמרתי מרחק. שמתי חומות. בדקתי אותו, כל הזמן. חיפשתי סדקים. רציתי להאמין שהוא כמו כולם – כדי שלא אתאכזב. אבל לאט לאט, כמו טפטוף מים שקט, הוא חדר אליי. לא בכח, לא בבום

**לחיות
באמונה**
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

כל אחד בדרכו שלו...

וזאת הסיבה לכך שאסור לנו לחפש אשמים. לא בטבח הזה ולא בשום דבר אחר! אם כל אחד מאיתנו יסתכל על עצמו כדי ללמוד מה עליו לתקן ולשנות ותמיד יסתכל על השני ויחפש מה טוב בו, יחפש אצלו איזו זכות, העם היהודי פשוט יראה אחרת! והנה, עובדה, כך אנו נראים עכשיו!

לא תאמינו איך התאחדנו! המושגים ימני, שמאלני, דתי, חרדי - נעלמו! עכשיו כולם תחת הגדרה אחת: יהודי. כל עם ישראל נרתם לסיוע לחיילים! כל עם ישראל התגייס לתפילות המוניות, להתנדבות לסיוע לפצועים, למבוגרים, למשפחות הנרצחים והחטופים. בעקבות המצב הבטחוני פינו את תושבי עוטף עזה וכן את תושבי הצפון מביטם. אנשים שפתחו את בתיהם כדי לארח מפונים לא שאלו: "האם המתארח חילוני או דתי?" או "האם הוא שמאלני או ימני?", אף אחד לא שאל! כל מה שהם רצו זה להעניק למישהו אחר, לעזור ליהודי שנמצא בצרה, באהבת חינום שמפוצצת את כל חרדי הלב! וזה עם ישראל. זה עם ישראל האמיתי! מה שקרה לנו קודם לכן, זה לא היה עם ישראל... זאת הייתה תחבולה של היצר הרע להפריד בינינו, כי הוא יודע - כשאנחנו לא מאוחדים - אנחנו בסכנה.

אז אני לא יודעת חשבונות שמיים. אני לא יודעת למה בורא עולם החליט שנעבור את השואה השנייה הזאת, אבל אני לא מחפשת אשמים. אני לא מאשימה את הצעירים שרקדו במסיבה ולא את המפגינים, לא את הממשלה ולא את בכירי הצבא, אני מאשימה רק את עצמי. כי אין ייסורים ללא עוון ואם אני סובלת מייסורים כמו שאני סובלת כעת (הזוועות שעברנו לא מתעכלים והלב מסרב להשלים עם המראות והסיפורים), אם אני חיה כעת במדינה שיש בה מלחמה - סימן שגם אני אשמה.

אז אני לא יודעת חשבונות שמיים (אוטוטו נזכה לגאולה שלמה בע"ה

ונדע את כל התשובות!) אבל דבר אחד אני יודעת - בורא עולם הוא טוב. יש חוק פשוט בפיזיקה שחומר אינו יכול להוציא מתוכו חומר אחר. בורא עולם הוא טוב גמור. צדיק בכל מעשיו. אז מטוב לא יכול לצאת רע... אבל איך אפשר לומר על דבר כזה טוב?

כל דבר שקורה לאדם זה לטובתו, בפרט כשמדובר בדבר שאינו בשליטתו. יש לאדם בחירה, זה נכון, ולפי הבחירה הזאת הוא משפיע על חייו לכאן או לכאן, לכן עלינו להשתדל בס"ד לבחור בדרך הטובה והנכונה, אך דבר שנכפה עלינו ואינו בשליטתנו? בהכרח זה יהיה דבר שהוא טוב בעבורנו! נכון, זה כואב, זה קשה, זה מפלח את הלב, אך כעם - זה שירת אותנו. קשה להבין וקשה לעכל את הדברים, קשה לראות מה טוב בזה וכיצד זה שירת ועוד ישרת אותנו לטובה בע"ה... אנחנו כעת עדיין בתוך הכאוס, עדיין מתאבלים על האבדות ועל המראות הקשים, מרוסקים לחתיכות מהסיפורים הבלתי נתפסים, מהרשע הזה, ממידת הדין שירדה לעולם ופגעה בכל מי שהיה בדרכה. אבל אסור לנו לחשוב שבורא עולם אשם, זה הכל אנחנו.

חטאנו, עוינו, פשענו לפניך.

דורו של נח, הם היו דור כ"כ קשה שבורא עולם החליט להשמיד את העולם ולהתחיל הכל מחדש! גם בימיו של משה רבנו בורא עולם רצה להשמיד את עם ישראל כשרקדו סביב הפסל, אך משה רבנו זעק לבורא עולם והתפלל על עם ישראל ובורא עולם קיבל את התפילה שלו. נח לא ביקש מבורא עולם שימחל לעם ישראל, הוא פשוט הלך בתמימות ובנה את התיבה ועל כך נענש - על כך שלא התפלל על כלל עם ישראל.

אנחנו אחראיים על מה שקורה איתנו והיינו כ"כ מפולגים שזה נס שלא קרה לנו דבר גרוע יותר. בשואה נרצחו 6 מיליון יהודים (מספר שאנחנו לא מבינים אותו ולא תופסים אותו! תראו אותנו מפורקים אחרי רציחתם של 1,400! איך מעכלים 6 מיליון?!), מי יודע כמה נורא זה יכל להיות אם בורא עולם לא היה מרחם עלינו? מי יודע לאן זה עוד יכל להגיע ולאיזה מספרים?

כחנו באחדותנו! כחנו בתפילותינו! כמו שמשה הציל את עם ישראל מהכחדה, כך גם אנחנו נציל את העם הזה בזכות התפילות!

אני יודעת שאנחנו ננצח את המלחמה הזאת.

כי זאת המלחמה של ה'.

זאת המלחמה על הקיום של העם היהודי ובורא עולם הבטיח לנו שנישאר לנצח. שאנחנו נישאר כאן אחרונים! ואם בורא עולם איתנו, ממה יש לחשוש?

אני לא זוכרת אם אמרתי ברכות התורה האם לברך עוד פעם מספק?

אין לברך שוב פעם מספק.

אשה שהסתפרה האם צריכה ליטול ידיים לאחר מכן?

כן. ואין צריך נטילה ממש אלא שטיפה תחת הברז. ומספיק שטיפה פעם אחת.

האם מותר ליטול ידיים לסעודה מכוס חד-פעמית?

אם אין נטלה או כלי אחר ליטול ממנו ידיים, אפשר ליטול ידיים גם מכוס חד-פעמית.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

כתר על הראש

יש בתוכי שניים, שני אנשים... אחד טוב אחד פחות. האחד אומר לי את הדברים הטובים שעשיתי היום, הוא כן מספר לי ומזכיר לי כמה פעמים הקשבתי לילדה, וגם כמה כוסות הדחתי, אה, וגם את תפוחי האדמה שקילפתי ואת העוף שהכנתי... וגם את השניצל שהכנתי לילד שלא אוהב כלום חוץ משניצל. והוא מזכיר לי ששטפתי את הבית שיהיה נעים בערב, וגם כשהייתי ממש ממש עייפה, שמעתי את הילדה בכיתה א' קוראת, כי... ככה צריך. אתן שואלות למה הוא מגמגם האיש הזה? למה? כי יש משמאלו איש אחר, שעל כל מילה שהוא אומר, הוא עונה שתיים, תמיד יש לו מה לענות. תמיד הוא יגיד ש"כן הקשבתי לילדה... אבל כמה פעמים הוזזת את העיניים ממנה? וכמה פעמים אמרת "שניה לא עכשיו", והיו פעמים שאפילו העזת ברוב חוצפתך לענות לטלפון והיא באמצע משפט... ואת הכוסות שהדחת... נו טוב, עזבי שהם לא ממש מבריקים

כמו שצריך, אבל מה עם כל שאר הסירים מארוחת הצהריים? מתי בדיוק תשטפי אותם? כי בערב את תמיד "גמורה מעייפות..." וארוחת הצהריים שהכנת... כן היא הייתה נחמדה, אבל צילי וגילי ממש לא אוהבות תפוחי אדמה, את זה שכחת? ולמה בכלל להכין לדני שניצל במיוחד? את לא חושבת שהוא יגדל להיות מפונק ככה? תני לו לגווע ברעב עד שיסכים לאכול את מה שאת מגישה..."

בקיצור - הבנתן את השיח, מוכר לכן מאיפשהו?

למה בכלל נבראו ייסורי המצפון האלו, כל דבר נראה בגודל של הר, כל פירור של אשמה מאיים לבלוע אותי לגמרי, ולהפיל אותי במדרון החלקלק של רגשות האשם... אל תפלי לשם. הפוך! תשמחי! כל דבר קטן שאת עושה, ענק בעיני ה'... מצווה גדולה וחשובה!

ותדעי, שאם זכית וקיבלת נשמה כפידון בעולם הזה - הקב"ה בחר בך מכל הנשים בעולם להיות שותפה שלו, רק את, עם המעלות היקרות ועם החסרונות המתבקשים, הכי מושלמת בעולם, לכל נשמה ונשמה שמסתובבת בבינתך. שלא יהיה לך שום ספק בכך. למה אני בטוחה? כי הקב"ה בכבודו ובעצמו הסמיך אותך. הוא שם לך כתר על הראש - אמא יהודיה!!! ומי יכול לפקפק בכך? שבת שלום

תאיר ארץ
מזכרת הרבים
התאיר גולן

ויאבק איש עמו

בפרשה שלנו, מסופר על המאבק של יעקב עם שרו של עשיו, הכוונה, עם המלאך ששומר על עשיו. המלאך של עשיו זה ה-ס"ם בכבודו ובעצמו. ובאמת כותבת שם התורה "ויאבק איש עמו עד עלות השחר" - אומרת הגמרא במסכת חולין: "אמר ר' יהושע בן לוי, מלמד שהעלו אבק מרגלותם עד כסא הכבוד", הכוונה שהמאבק בין יעקב לשרו של עשיו, העלה את אבק רגליהם עד כסא הכבוד. וזה כדי שנבין טוב טוב: שכאשר יש לנו מאבק עם היצר הרע, עצם המאבק עצמו - כסא הכבוד מרגיש בזה! המאבק, לא הניצחון! אפילו שעדיין לא התגברנו על הנסיון, אפילו שעדיין לא הצלחנו לנצח את היצר הרע-עצם המאבק, המחשבה, ההרהורים האלו בהם אנחנו יודעות שזה לא לרצון ה' ככה וככה, ואולי כדאי שלא? עצם המחשבות האלה, המאבק הזה- מגיע עד כסא הכבוד! עצם הנחת רוח של הקב"ה הוא בזמן הנסיון... כל התאפקות, כל 'התאבקות' עם היצר הרע מגיעה עד כסא הכבוד... עד כמה נחת רוח זה עושה לה' יתברך? "זה עולה אישה ריח ניחוח לה" אומר הקב"ה, תראו את הבת שלי, כמה

היא מתחבטת ומתייסרת ברצון שלה לא לצער אותי... ועצם זה לבד משמח אותנו! אנחנו עוברות נסיונות יומיומיים בכל רבד אפשרי: בצניעות, בשמירה על הפה, בשמירה על העיניים, בכיבוד הורים... זכרי שבכל פעם שאת רק חושבת לבלום את עצמך, רק חושבת איך להתגבר על הנסיון את עושה נחת רוח לה'! וואיי וואיי וואיי, כמה נסיונות! עד מתי יהיו כל אלה? הנסיונות שבדור שלנו, דורו של משיח, לא פוסחים על אף אחד... נסיונות כל כך קשים שאפילו אמוראים (חכמי התלמוד) חתמו את המשפט: "ייתי ולא אחמיניה" - יבוא ולא אראה אותו. הם מאמינים בביאת משיח, אבל לא רוצים שזה יקרה בחייהם, מרוב הצרות הגדולות שיגיעו סמוך לגאולה. אז עד מתי כל זה? - "עד עלות השחר"... עד ביאת משיח צדקנו, שאנחנו מתפללות בכל יום שיבוא... אכן לא פשוטה ההתמודדות שלנו בזמנים האלה, לא סתם קוראים לתקופה שלפני ביאת משיח "חבלי משיח". מעבר לדמיון ל"חבלי לידה", יש פירוש נוסף כי הקב"ה ינער את העולם כמו חבל מצד אחד, ומי שיהיה מספיק חזק לאחוז בחבל בצד השני-ינצל... שנזכה בעזרת ה' לביאת משיח צדקנו במהרה אמון!

אתפיס באחזקת תורה!

מעל 150 אברכים לומדים בבניין "יביע אומר" ואתם יכולים להיות חלק מזה!

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב'
באשדוד

חינוך נכון

נמשיך משבוע שעבר, בענין הויתור ודרכיה. לעולם לא נלחץ ילד לוותר על הדברים שלו, גם לא בצורה של מוסר נוקב.

אבל כן נאמר: "אתה לא חייב לוותר, אבל אם אתה רוצה אתה יכול". משפט כזה יש בו כח לתת לו את החשק לוותר, כי הוא מבין שזה החלטה שלו, לפעמים הוא יבדוק האם אמרנו את זה מהשפה ולחוץ או לא - והוא יגיד אני לא רוצה לוותר, ואנחנו נענה כנגדו: 'אתה צודק, אתה לא חייב ואם אתה לא רוצה לא תוותר, וכאן לעצור, לא מעבר לזה'.

והייתי רוצה קצת לגרום לכמה הורים להתחבר יותר לדברים. ידוע שהגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל היה אומר שילד שבונה ארמון מחול, ועובר משהו ודורך לו על הארמון, זה בדיוק כמו אדם מבוגר שנפל הבית שלו והכל חרב. וכמו כן ילד שהכין אניה מנייר והניח אותה בתוך גיגית מים ומישהו קימט לו את האניה זה בדיוק כמו שטבעה ספינתו בים של אדם מבוגר.

ועל פי רוח הדברים האלו, לצורך המשל הילד זכה באבות ובנים במכונית על שלט מתוחכמת, והוא משחק איתה, הניח אותה בצד, וכעת בא אחי ודורש לשחק, והוא לא מרשה לו, והאח שרוצה לשחק מנסה לדבר איתנו, אבא! הוא לא מוותר לי, תגיד לו, ואנחנו בטוחים שיש כאן 'מידת סדום' ומיד מעוררים על זה ואומרים לו - מה אכפת לך וכו' וכו'.

וכאן אני עוצר ושואל את המבוגר לו יצויר וקניית רכב חדש, האם גם בכזה קלות היית מוותר את הרכב ונותן אותו לאחר... או כל דבר אחר שקנית.

ומה יענה אדם... אתה משווה בין רכב אמיתי לרכב על שלט... אני יכול לקנות אלפי מכוניות על שלט במחיר של הרכב החדש שלי, ובדיוק כאן נכנס היסוד של אבי תנועת המוסר רבי ישראל מסלנט.

הבה ונכנס לרגשות ילדינו לפני שנשפוט אותם, ונתפלל לבורא עולם שידיריך אותנו בעצה נכונה ושלא נכשל אמן ואמן. שבת שלום ומבורך.

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

איך להפוך אויבים לאוהבים?

הנביא מכנה את הקשר הזוגי כתכלית השלימות: "מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב" ו"אִשֶּׁת חַיִּל מִי יִמְצָא... בְּטוֹחַ בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ". אבל מצד שני, הנביא אומר: "אֹיְבֵי אִישׁ אֲנֹשִׁי בֵּיתוֹ". חז"ל אף מוסיפים שקשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג! כשיש מתחים בבית, ביקורת וניקור - הזוג מוגדרים כאויבים זה לזה. אז מה עושים כשמגיעים למצב כזה?

פרשת וישלח נותנת לנו מפת דרכים מדויקת. לפני שיעקב נפגש עם עשיו אחיו שהפך לאויבו, הוא התכונן לשלושה דברים: דורון, תפילה ומלחמה. והסדר הזה קריטי.

ראשון: דורון קודם כל - מתנות לפיוס. גם אם הצד השני טוען שהוא לא רוצה (כמו עשיו), המתנות מקרבות לבבות. למה? כי הן מעבירות מסר ברור: "אכפת לי ממך! אני מוכן שהשמחה שלך תבוא על חשבונך".

בפועל זה נראה כך: לפני שמתחילים לדבר על מי צודק ומי טועה, קונים פרחים, מכינים ארוחה מיוחדת, קונים משהו שכן הזוג אוהב. זה לא שוחד - זה גישור על הפער הרגשי לפני הפער האידיאולוגי.

שני: תפילה התפילה מועילה בשני מישורים חיוניים: ראשית, היא עוזרת למתפלל לדמיין את המצב האידיאלי. אם עד לפני התפילה רצית לוותר ולברוח, פתאום כשאתה מבקש מה' שלום בית ואהבה - אתה מתחיל להאמין שזה באמת אפשרי.

שנית, ה' הוא המתווך הטוב ביותר. הוא השותף השלישי בקשר הזוגי - וכשהשניים לא מסתדרים, השלישי יכול להכריע ולהביא שלום. "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ". שלישי: מלחמה

רק אחרי דורון ותפילה מגיעה המלחמה. אבל שים לב - יש שלושה סוגי מלחמות בזוגיות, וכולן דורשות התייעצות עם רב: להילחם על הזהות והערכים - לא לעגל פינות במקומות שקשורים ליראת שמיים. דווקא כשנשארים נאמנים לערכים, זוכים להערכה עצומה מבן הזוג. להילחם על הקשר - המלחמה היא לא נגד בן הזוג, אלא יחד איתו, כדי להגיע לעמק השווה.

להילחם לסיים יפה - אם עשית הכל ולא עזר, צריך להיוועץ כיצד לסיים בכבוד.

אדם קרוב אצל עצמו, ולפעמים כעסים פנימיים מעוררים אותנו ומוציאים אותנו למלחמות לא משתלמות.

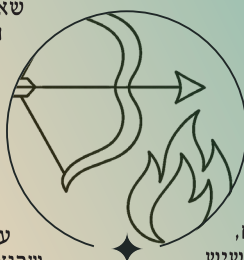
יש • מָזֶל • לְיִשְׂרָאֵל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

הבטחון של בני מזל קשת

השבוע נלמד כיצד משפיע בטחון בחיי החברה שלנו ועד כמה הוא יכול להיות משמעותי, על כל מערכת הבין אדם לחברו.

ישנה תופעה מורכבת שאנשים חווים מול אנשים אחרים, והיא לעבוד אצל אנשים, דהיינו יש בכל חברה, את אלה שהאנשים סביבם מרגישים שהם עובדים אצלם, אנשים כאלה שהם מאוד דומיננטיים, שנותנים תחושה שיש להם הרבה כח בחברה, ואנשים ילכו אחריהם, אנשים שנותנים לנו תחושה כזו, שאם הם מבקשים משהו כדאי שנעשה, כי אם לא אז נסתבך איתם, תחושה שאם נסרב להם הם לא יקבלו את

זה, והאמת שאולי אפילו לא בכוונה אבל זה מה שאנו מרגישים מהם, ואז אם הם בקשו, אנחנו מרגישים שאנחנו עושים זאת שלא ברצוננו, ולפעמים זה יכול להיות הבוס בעבודה שמבקש דברים שמעבר לתפקידנו בעבודה, ואנו מפחדים לסרב, כי מרגישים שאנו תלויים בו, אבל הבטחון מציל אותנו מהחוויות האלו, הבטחון אומר שהסיבה שאתה מרגיש עובד אצל אנשים זה כי אתה מפחד מהם שהם יזיקו לך מבחינה חברתית שלא יהיו לך חברים, או יזיקו לך כלכלית שיפטרך אותך מהעבודה אם לא תיתן להם שעות נוספות ואז כיצד תתפרנס, אבל אם תכניס את הקב"ה לתמונה ותבין שרק ממנו כמה חברים יהיו לך, ורק ממנו הפרנסה שלך, אז אתה תוכל להתנער מכל הפחדים ומכל הציפיות שמביאות אכזבות, וחיי חיי חברה תקינים עם עמוד שידרה, ואומר את מה שיש לו בלב, ועושה מה שרוצה כמוהו בצורה מכבדת ולא ליפגוע, וכאן רואים עד כמה הבטחון נותן חיים טובים כשמבינים שהכל ה' יתברך רק הוא קובע ורק ממנו אנו חיים ואין לאנשים שום כח להשפיע על חיינו לשום כיוון אז חיים חיי חופש אמיתיים וטובים.

סבלנות ונחישות

מאז שג'ק שב ממלחמת וייטנאם, הוא נעשה חבית נפץ גדושת עצבים. מוראות המלחמה שיסעו את נפשו העדינה; דם, ריח אבק שריפה, חברים שנהרגו מול העיניים. הוא התכנס בתוך עצמו ונעשה מופנם, מהורהר ובעיקר עצבני.

אולם מאחורי הגסות בה נהג ג'ק הסתתרה נפש עדינה שכמהה בגעגועים לשלוות הנעורים העליזה; מבעד לעיני התכלת הקרות התבונן ילד טוב שהתקשה להתמודד עם הגורל האכזר שפקד אותו. אבל לדאבון לב הוריו, לא היו להם הכלים לסייע לו.

יום אחד שמע אביו, ויליאם, על זקן חכם שהביא מזור לחולים רבים, בפרט למתמודדים עם סערות הנפש. עוד באותו היום עשה את דרכו אל אותו חכם.

"ממה בנך סובל?" שאל החכם. ויליאם גולל באוזניו את מסכת ייסוריו של ג'ק מאז שובו מהצבא, ולאחר מכן תיאר עד כמה בני הבית אינם יודעים להתמודד איתו, ובמקום לתמוך בו - השיבו מלחמה שערה... "כדי לרפא את נפש בנך", אמר החכם הזקן, "אני זקוק ל-2 שעות משפמו של נמר - חי!".

ויליאם כמעט התעלף. "אתה מנסה להיפטר ממני או לפתור את בעיותיו של בני?!". שאל בציניות.

אולם החכם לא ענה, וויליאם הבין שעליו לצאת למשימה. הוא בירר באיזה יער מצויים נמרים ושם פעמיו לשם, מצויד בכמה קילוגרמים של בשר.

מדי יום הניח ויליאם בשר על הארץ, וכשהגיע הנמר לאוכלו - הוא התקרב אליו צעד אחד. עוד צעד, ועוד צעד, עד שכעבור חודש ימים הנמר חיכך את ראשו ברגליו כאומר תודה, וויליאם ניצל את שעת הכושר ותלש לו כמה שערות משפמו...

הישר מהיער הוא שב אל החכם והגיש לו השלל.

"אין לי מה לעשות השערות האלה...", הפטיר החכם בשעמום.

ויליאם חשב שהוא עומד להתעלף. "אז בשביל מה סיכנת אותי עבורן???", הוא צרח בתסכול.

השיב החכם באדישות: "רציתי ללמד אותך, שגם אם בנך מתנהג כנמר אימתני וזועם - עם סבלנות ונחישות תוכל למצוא מסילות ללבו, לדובבו, להרגיעו ולהשיג כל מה שתמצא בו!".

ניצחון מוחלט או הפסד כואב?

בכל תחרות, בכל קרב או משחק, כאשר יש מספר משתתפים ששואפים להגיע לניצחון - בסיום התחרות יהיה מנצח אחד וכל השאר יפסידו. לדוגמא: במשחק כדורגל, 22 שחקנים ירוצו על המגרש במשך 90 דקות כדי להגיע להכרעה וניצחון מול הקבוצה היריבה. יתכן מאוד שיקרה מצב בו קבוצה אחת תלחם בכל הכח ובמסירות רבה לנצח במשחק, אך למרות כל המאמצים, האימונים והרצון - היא תצא מהמגרש כקבוצה המפסידה, והגביע יינתן לקבוצה המנצחת, שיתכן מאוד שהשקיעה פחות מאמצים.

בכל העולם, בכל תחרות ובכל קרב - זה הנוהל. לא מעניין כמה השקעת ואף אחד לא בודק כמה טרחת. מה שחשוב זה האם ניצחת. אך יש קרב אחד, יחיד ומיוחד, שרק בו שקלול הנתונים הוא שונה: לא רק מסתכלים מי בסופו של דבר ניצח, אלא פרט נוסף נכנס לחשבון. פרט כביכול שולי, אך אצל השופט במשחק הזה הפרט הוא כבד משקל - הקרב מול היצר הרע.

לא פעם ולא פעמיים אפשר לשמוע יהודים קדושים וטהורים שמספרים שניסו בכל הכח להתגבר על הנסיונות הקשים שרודפים אותם יום-יום. הם מנסים, נלחמים ולא מפסיקים לחשוב כיצד להצליח. אך לפעמים, למרבה הצער, הקבוצה המנצחת היא הקבוצה של היצר הרע. האם כעת השופט - בורא עולם - מסתכל אך ורק על השורה התחתונה, בה רואים שהאדם נפל לעצת היצר?

על השאלה הזו כותב רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב זיע"א, מילים מיוחדות:

"היגיעה בעצמה, מה שמתיגע וחותר על כל פנים, בכל פעם לצאת ולעלות מפחיתות מדרגתו - זה גם כן יקר מאוד מאד בעיני השם יתברך. ואם יתיגע ויחתר ויתפלל בכל יום להשם יתברך, שיציאהו ממקומות אלו שגפלו בהם, בודאי יהיה אחריתו לטובה, כי סוף כל סוף יתהפף הפל לטובה, וכל הירידות יתהפכו לעליות גדולות, בבחינת ירידה תכלית העליה".

מסביר רבנו הקדוש שאדם צריך לדעת כלל גדול מאוד בעבודת ה': בורא עולם שמח וגאה בך על עצם המאמץ והיגיעה שלך לעשות את רצונו. כשאתה חושב איך להינצל מהנסיון הקשה שעובר עליך - בורא עולם שמח בך. אסור לנו ליפול להסבר של היצר הרע שמנסה להרגיל אותנו שנחת רוח לבורא עולם יהיה רק כאשר השגנו ניצחון. אלא עבודת ה' מחולקת לשני חלקים: חלק ראשון זה המאמץ שלנו, וחלק שני זה הניצחון עצמו. וגם כאשר חלילה אדם נופל - הוא חייב לזכור שהרצון והמאמץ שלו יקר מאוד אצל ה' יתברך. שבת שלום ומבורך.

לרכישה >>>
היכנסו לאתר
"יביע אומר"
או חייגו < 03-8000-770

חדש! רק ב- 50 ₪
סידור "יגל ליבי"
עם אימרות חיזוק
של מו"ר הרב יגאל כהן

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

"אם תרצו את מה שיש לכם, תמיד יהיה לכם מה שאתם רוצים"

פעם אחת בהיותי עורך קניות לשבת קודש באחת מרשתות שיווק המזון, עיני נתקלו בתופעה מוזרה ואפילו מרגיזה. אדם בסביבות גיל ה-40 קטוע רגל שגעזר בקביים להליכתו, מדדה בסופר, כאשר דוחף את עגלת הקניות באמצעות בטנו ואגלי זיעה נוטפים מפדחתו, מיד חשתי להציע עזרה, אך נעצרתי כשראיתי את רעיתו משליכה חפסת ופלים לתוך עגלת

הוא לא הרגיש מלא, תמיד הוא הרגיש חסר, וכמו שאמרו חכמינו ז"ל: "אין אדם מת וחצי תאוותו בידו". כלומר: אדם שיש לו מליון דולר, חסר לו יותר מאדם שיש לו רק חצי מליון, מכיוון שכשיש לאדם מליון הוא רוצה להכפילו ל-2 מליון ואילו האדם עם חצי מליון צריך "רק" חצי מליון. ולכן אמר עשו "יש לי רב".

אבל יעקב בחר האבות שהתחיל את חייו כעני מרוד ואפילו בגד ללבוש לא היה לו, אף פעם לא התלונן והתאונן על מצבו אלא להפך, הוא נהנה ושמח בתקופת העוני בדיוק כמו בתקופה שלאחריה בה הוא גדל והתעצם והכפיל את נכסיו ללא שיעור, ולכן אמר יעקב "יש לי כל" לאמור, מה שיש לי זה בשבילי מצוין, וזה כל מה שאני צריך כרגע, אם יש לי רק לימון אעשה ממנו לימונדה, כך מתנהל אדם חכם, וכמו שהתנא אומר באבות: "איזהו עשיר, השמח בחלקו".

ובימינו, ימי הקידמה השכלול והטכנולוגיה, אנו נמצאים בסחרחורת של סיפוקים, העיניים לא שבעות, ודעתנו אינה מיושבת, וזאת משום שלא נהנים ומסתפקים באמת ממה שיש לנו, וזה מבחן של כל אחד: אם הוא נהנה ממה שיש לו, אזי הקב"ה ישפיע עליו שפע כמו אצל יעקב, אך מי שלא ינהה ממה שיש לו, הרי ששפע לא יעזור לו אלא יגרום להפך, משום שכמה שיהיה לו הוא לא יסתפק, אלא יכפיל את הרצונות ואת התאוות, וזה מה שאמר שלמה המלך ע"ה "צדיק אוכל לשובע נפשו, ובטן רשעים תחסר", אך מי שינהג כיעקב יקויים בו: "כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר", מדוע? משום שהוא יודע לִמְצוֹת את ההנאה ממה שיש לו, אפילו שאין לו הרבה, קל וחומר אם יהיה לו הרבה, הוא ידע להתנהל עם השפע בצורה נכונה.

וזה מה שלמדתי מהאיש הנ"ל, שמוגבלות היא לא בגוף, אלא במחשבה. וכמו שאמר הפילוסוף הרומאי "מרקוס אורליוס" (חכמה בגויים תאמין) "חיינו, הם כפי שמחשבותינו מעצבות אותם".

יזכנו בורא עולם לעובדו בלבב שלם, להיות יהודים כשרים, וללמוד מהאבות הקדושים.

שבת שלום ומבורך

הקניות, וממשיכה להסתובב כתיירת ברחבי הסופר, כאשר מלאכת סחיבת העגלה מוטלת על הבעל המוגבל. ואז אמרתי לעצמי אם אשתו לא מרגישה שהיא צריכה לעזור, כנראה שהוא לא

צריך עזרה, והמשכתי בדרכי באיסוף המוצרים. לאחר ששילמתי בקופה והעמסתי את המוצרים לרכב, הבחנתי באיש הנ"ל שמעמיס את המוצרים לרכב לבדו, ואז אמרתי בלבי שיש שתי אופציות, או שהגברת לא היתה אשתו, או שהיא אשתו אבל היא מכשפה... ומיד הצצתי לתוך הרכב וגיליתי שככל הנראה האופציה השניה היא הנכונה... ומיד הצעתי עזרה, האיש הנ"ל קטע את הצעתי ואמר: לא, תודה. אבל כשראיתי איך הוא מתאמץ שאלתי שוב פעם: אולי בכל זאת? והוא שוב פעם סינן: לא, תודה. אך הפעם זה היה כבר מדי מסקרן, מה עומד מאחורי העקשנות של הבעל, וההזנחה של האשה. והעזתי שוב ושאלתי, למה? אני לא ממנה, ואני נהנה לעזור! ואז הוא הבין שאני לא רוצה רק לעזור, אלא בעיקר מבקש הסבר. ואז הוא שיחרר משפט מחץ: "הלוואי שמי שיש לו 2 רגלים יסתדר כמוני (עם רגל אחת)!!!"

בפגישתם הטעונה של יעקב ועשיו, ישנו מונולוג מדהים שמלמד אותנו לדורות מהו ההבדל התהומי בין יעקב לעשיו, וכיצד אנו יכולים ליהנות מהחיים בכל מצב ובכל שלב.

יעקב אבינו הכין שוחד מפתה במיוחד כדי לפייס את אחיו הסורר, והאחרון מסרב בטענה: "וְיֹאמֶר עֲשׂוֹ יֵשׁ לִי רֵב אָחִי" כלומר יש לי הרבה ולכן אני לא רוצה, ואילו יעקב מפציר בו מעט ואומר: "קֹחַ נָא אֶת בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הָבָאת לָךְ כִּי חֲנִנִי אֱלֹהִים וְכִי יֵשׁ לִי כָל וְיִפְצָר בּוֹ וַיִּקַּח".

וצריך להבין מה פשר הויכח הזה? מדוע עשיו נוקט במילה "רב" ואילו יעקב נוקט במילה "כל"? והתירוץ פשוט מדהים ויסודי: עשיו הרשע היה עשיר גדול, אך ככל שרבו נכסיו כך גדלה תאוותו לעוד נכסים ולעוד ממון, אף פעם

חכמים, הִזְהִירוּ בְּדַבְּרֵיכֶם

שבת שלום ומבורך, אחים יקרים ואהובים!

במשנה י"א בפרק א' נאמר:

"אֲבִטְלִינָא אֹמְרִי: חֲכָמִים, הִזְהִירוּ בְּדַבְּרֵיכֶם... שְׁמָא יִשְׁתּוּ הַתַּלְמִידִים וְיָמוּתוּ, וְנִמְצָא שֵׁם שְׁמִים מִתְחַלֵּל".

המשנה הזו היא קריאת השכמה לכל אחד ואחת מאיתנו. גם אם נדמה לנו שאנחנו "סתם אנשים פשוטים", האמת היא - שכולנו משפיעים.

תלמידים? זה יכול להיות האח הקטן, הילדה בשכונה, החבר מהכיתה או אפילו מיישהו

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי" וראש מדרשיית ענפים ב"ב

שמכיר אותך בלי שאתה תכיר אותו - הם רואים, שומעים, ולפעמים פשוט מחקים. כל מילה, כל התנהגות שלנו - היא דוגמא. טובה או חס ושלום רעה.

ולכן אבטליון מזהיר: הִזְהִירוּ בְּדַבְּרֵיכֶם! כי לפעמים, בלי שהתכוונת, מיישהו ילמד ממך משהו שיזיק לו - ואז מי אחראי?

השבת הזו בואו נקבל על עצמנו להיות מודעים יותר, אחראים יותר, מוארים יותר.

שנדה - כשאנחנו בוחרים בטוב, אנחנו לא רק משנים את עצמנו - אנחנו משנים את העולם.

שבת שלום ומבורכת!

קמיקס

ספר 36 תקציר:

אלי, סרולי וזובי נלכדים על ידי הפרופסור. הם מתכננים לאתגר את הקופים שאיתם על כעת לתקוף אותם וזמנשים בעזרת זה שולחים את זובי במסוכסס סול דו ליגנו בטיסה, המפוססור מולטס ליתכנר את חובסט כר סוקליט את חילום. בפסחו סול גר נפסא סבב סנראה חסר כספסות.

בפיאלון

אחת

הי, אמרתי לך שהם אוהבים בטנים! קופים, רק מי שיהיה ילד טוב, יקבל! קוף טוב, אני מתכנן, כמובן...

לא בננות, אבל בטנים! קופים אוהבים בטנים, שכחת? גם אני אוהב בטנים, ויש לי חמש חבילות בקים של המכנסים!

לרדת, קופים! מי שיירד - יקבל משהו טוב!

כשהם בשקט, נמכנו את עצמנו הלאה. אנחנו בסר הכל צריכים לחנך אותם להשתולל כשאנחנו עסוקים, להעסיק את הפרופסור ולכלכל אותו. הו! תראה מי הגיע!

הא לך!

תראה, תראה אותם!

רובי!!! כשנראה את הנחשים שהביא, נדע טוב יותר לאן אנחנו צריכים להגיע במאורה הזאת.

אוי, למה הכל נראה לי מסבך כל כך?....

חולה: "דוקטור! אני חושב שאני מאבד את הזיכרון!" דוקטור: "מתי זה קרה?" חולה: "מתי קרה מה?"

חיים: "דני, למה אתה שם את הגרב הפוך?" דני: "כי בצד השני יש לי חור"

לזרוק את האשפה לפח השכונתי זו המשימה הכי כיפית. למה? כי זו חוויה עוצרת נשימה

הילד/ה הזוכה

יהודה רוימי
מצפה יריחו

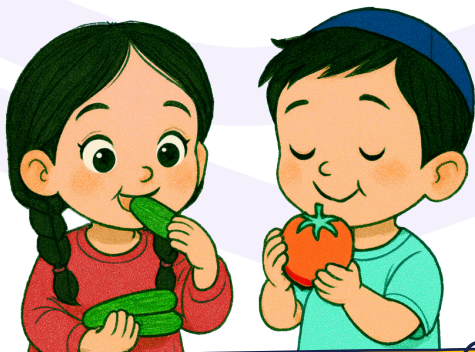
מה הקשר המשפחתי של יואב בן צוריה לדוד המלך?

תשובה מחול המועד תהילים

נראה אותך

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

יודעים את התשובה? anafeamalon@gmail.com

אנחנו רגלים וליבי

סלט ירקות

איזה כיף לפגוש אתכם שוב ילדי 'גל וליבי'.
השבוע דיברנו בינינו מה נוכל לחדש, לעניין וללמד אתכם ילדים צדיקים, חשבנו וחשבנו, נספר לכם מקרה שהיה לנו בבית בשבת.

גל: אני מאוד אוהב סלט, עם כל סוגי הירקות הצבעוניים.

וליבי שאלה: האם מותר לחתוך סלט ירקות דק-דק כמו שאתה אוהב בשבת?

ועניתי לה, שזו שאלה כל-כך מצויה ונכונה. מותר לחתוך בשבת את הירקות דק-דק לכבוד הסעודה, בערך חצי שעה לפני שאוכלים. אבל אם חותכים את הירקות לחתיכות גדולות, מותר תמיד.

גל וליבי: להתראות ילדים יקרים, מקווים שלמדתם ונהינתם...

שבת שלום מצפים לכם בשבוע הבא בעזרת ה' ♥

איתנו עד היום - כל עם ישראל! זה מזכיר לנו שיש בנו כח גדול לגדול ולהשתנות.

ילדים יקרים, ה' רוצה שנאמין בעצמנו ונדע שאנחנו יכולים תמיד להיות טובים יותר! לא משנה איך התנהגנו אתמול, היום אנחנו יכולים להתחיל מחדש ולהיות הגרסה הכי טובה של עצמנו. זה הכח של "ישראל" שיש בכל אחד מאיתנו! שבת שלום ומבורך.

פרשת שבוע אורח

פרשת וישלח

פרשת השבוע מספרת שיעקב נאבק עם מלאך, והמלאך אומר לו: "לא יעקב יאמר עוד שמך, כי אם ישראל" - השם החדש הזה אומר משהו על מי שיעקב הפך להיות!

בואו נבין את זה עם דוגמא: יש ילדה בשם נועה. כשהיא הייתה קטנה, כולם קראו לה "נועה הביישנית" כי היא פחדה לדבר בכיתה. אבל נועה החליטה שהיא רוצה להשתנות. היא התאמנה, התאמצה, והתחילה להרים יד ולענות. עכשיו, החברים קוראים לה "נועה האמיצה"!

השם שלה לא השתנה, אבל מי שהיא בפנים - כן!

גם יעקב - הוא תמיד היה יעקב, אבל אחרי שגבר על המלאך, הוא קיבל שם חדש שמראה את העוצמה שלו.

התורה מלמדת אותנו משהו מדהים. בתוך כל אחד מאיתנו יש כח להשתנות ולהיות טובים יותר! אולי אתה "ילד שכועס מהר" - אבל

אתה יכול להפוך ל"ילד סבלני". אולי אתה "ילד שלא אוהב לשתף" - אבל אתה יכול להפוך ל"ילד נדיב".

השם "ישראל" נשאר

מצאו 10 הצאים

מהלך

הפסוק למסעך שבועה

הילד/ה הזוכה
שוהם קרואני
מנתניה

תשובה מחול המועד:
"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי
עץ הדור פפת תמרים וענף עץ
עבת וערבי נחל"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שתה ותבריא!". המלך שתה, החלמתו הייתה מיידית, והוא העניק מתנות רבות לשליח.
וכך למד המלך וגם השליח - שאין בעולם אבר חשוב כמו הלשון, שמילה אחת ממנה יכולה להציל חיים.
ילדים יקרים.

מסיפור זה אנו למדים מה כחה של הלשון - הדיבור.
לכן עלינו לזכור להקפיד על שמירת הלשון ולדבר אך ורק דברים מותרים, להמנע מדיבורים אסורים ומלשון הרע.
שבת שלום

סיפורי צדיקים

שלמה המלך - מוות וחיים ביד הלשון

לפני שנים רבות, בארץ רחוקה בשם פרס, חי מלך עשיר וחכם. יום אחד חלה מאוד, וכל הרופאים הודיעו שאין תרופה למחלתו - אלא אם ישתה חלב לביאה. המלך נבהל: מי יעז להתקרב ללביאה ולחלוב אותה? יועץ המלך הציע לפנות אל שלמה המלך בירושלים, החכם באדם. שליח יצא עם כסף רב וביקש את עזרתו. שלמה המלך קרא לגיבורו הנאמן, בניהו בן יהוידע. בניהו ביקש עשר עיזים, ויצא אל היער הגדול.

בכל יום הגיש ללביאה עז אחת. בתחילה שאגה בפראות, אך לאט-לאט התרגלה אליו. ביום העשירי כבר הרשתה לו להתקרב וללטפה. אז חלב ממנה מעט חלב, מילא כד, ושב לירושלים.

השליח מיהר בחזרה לפרס, אך בדרך נרדם וחלם שכל איברי גופו מתנוכחים מי החשוב ביותר. הרגליים אמרו: "אנחנו - בלעדינו לא היית הולך!". הידיים טענו: "אנחנו - אנו מחזיקות את הכד!". העיניים הכריזו: "אנחנו - מראות את הדרך!". הלב אמר: "אני - אני נתתי עצה טובה!". ואז הלשון חייכה ואמרה: "חכו ותראו מי באמת שולט בכולכם".

כשהשליח הגיע לארמון, התבלבל ואמר: "אדוני המלך, הבאתי לך חלב כלבה!". המלך כעס מאוד וציווה לתלות אותו. בדרכו אל התלייה ביקשה הלשון לנסות להציל: "החזירו אותי למלך!". החיילים הסכימו. השליח אמר למלך: "לא טעיתי, אדוני! לביאה נקראת לפעמים גם כלבה."

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

החפושית פלא קטן

מתחת לעלים ובין גרגרי האדמה פועלת החיפושית הקטנה - מנקה, מסתרת, ונושאת בתוכה חכמה גדולה ונסתרת של הבורא הטוב.
החיפושיות הן אחת המשפחות הגדולות ביותר בעולם החי.

סוגי חפושיות

יש בעולם יותר מארבע מאות אלף סוגים שונים של חיפושיות - כל אחת בעלת צבע, צורה והתנהגות משלה. יש חיפושיות נוצצות כמו תכשיטים בצבעי זהב, ירוק וכחול, ויש אחרות שמתחפשות לעלים, לאבנים או לענפים כדי שלא יראו אותן אויבים.

כח גדול בקטן

יש חיפושיות שיכולות לשאת משאות שגדולים מהן מאות פעמים.
יש חיפושית מיוחדת בשם "חיפושית הפצצה", שיודעת להתז נזול חם ומבעבע כדי להבריח טורפים.
יש חיפושיות זוהרות, שפולטות אור טבעי בלי חשמל ובלי סוללות - אור שה' שם בתוכן מראש. החיפושית מזכירה שאין דבר קטן או חסר משמעות.

צבעים נפלאים

החיפושיות ממלאות תפקיד חשוב בטבע - הן מנקות את האדמה, מפרקות עלים וענפים יבשים ומחזירות את החומרים לאדמה, כדי שצמחים חדשים יוכלו לצמוח.

גם היצורים הזעירים ביותר פועלים בשליחות חשובה בתוך הבריאה. הן מלמדות אותנו לראות יופי גם בפרטים הקטנים, להבין שכל דבר נברא בכוונה מדויקת, ולזכור שגם אנחנו - כמו החיפושית - חלק מתוכנית נפלאה של הבורא יתברך.

מדרשת פסגות

אמונה והלכה
 ימי ראשון ורביעי | 19:30
 רח' גלים 37 בפ"ת
 לגברים בלבד

מדרשת ענפים

השיעור המרכזי
 ימי שלישי | 21:30
 ביה"כ בראשית, רח' רחבעם זאבי 2 בפ"ת
 לגברים ונשים

הרב יגאל כהן

השיעורים הקבועים

השיעורים משודרים בשידור חי • בערוץ היוטיוב ענפים

יגל גם לבם

עלון "יגל ליבי"
 מלא בתכנים מחזקים ומשמחים,
 מכניס אור לבית
 ומחמם את שולחן השבת

הצטרף להפצת
 עלוני השבת
 ותן לעוד משפחות
 ליהנות מהתוכן
 ולהתחזק - בזכותך!
 03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לזרע בר קיימא
 רועי צבי בן חיה

לעילוי נשמת
 מיכאל בן אליסף ועינב כהן

להצלחת
 שמואל בן פנינה

לעילוי נשמת
 אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
 לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
 ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה